

bankah, na hranilnih knjižicah. Občani Ljubljane bodo morali zato za šole, vrtce, telesno kulturo itd. več tudi sami prispevati.

● Bi lahko še nekoliko osvetlili težave občine Center v socialnem skrbstvu. Tu je solidarnost ostalih mestnih občin precej zatajila, ali ne? Svoje glava je menda predvsem Šiška?

DUŠAN KOMPARE: V Ljubljani smo postavili skupen program socialnega skrbstva, ki velja za vse občine. Ker pa imamo na tem področju domicilen princip zbiranja sredstev, se prelivajo sredstva od prispevkov delavcev, ki so zaposleni v Centru, v druge občine — tja, kjer ti delavci stalno živijo. Tako se recimo v občini Šiška nateče teh sredstev veliko več, kot jih potrebujejo. Resnično je tu problem Šiška, to moram povedati, če že sprašujete. Ta se hoče po svoje obnašati. Ne tako kot je zapisano v programu, ki smo ga v Ljubljani skupno pripravili in velja za vse. Oni hočejo recimo posebno poročila, kako smo v Centru porabili njihova sredstva.

MIROSLAV SAMARDŽIJA: Poudariti moram, da to ne sme zveneti kot naša kritika Šiške. Ne gre za to. Mi vemo, da imajo v Šiški velike probleme na področju družbenih dejavnosti. Občina Center zahteva le, da se skupno dogovorjeni programi spoštujejo in izvajajo. V nasprotnem primeru se bo treba pač drugače dogovoriti.

DUŠAN KOMPARE: Pa niti ne gre v celoti za občino Šiško. Problem je skupnost za socialno skrbstvo v tej občini.

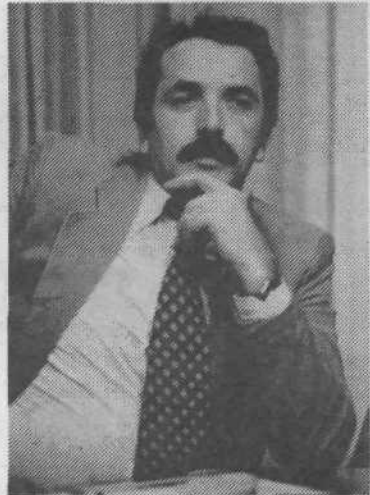
● Ljudje imajo na občinskih upravah veliko opravkov. Zato so vrste pred okenci običajno precej dolge. To vzbuja negotovost. Se v Centru pripravljate, da bi svojo upravo bolj približali občanom?

ZORA UDE: Menim, da bi morali ta negotovanja in kritike, ki lete na upravne organe, pogledati še iz drugega zornega kota. Upravna področja, kjer pride občan z upravnimi delavci največ v stik, so ljubljanske občine dogovorjeno združile na mestnem nivoju. Tu gre predvsem za področja notranjih zadev, obrambe, inšpekcijskih služb. Največ negotovanj pa je ravno na teh področjih. Zato se bomo morali v Ljubljani skupno dogovoriti, kako bomo spremenili ta odnos upravnih služb do občanov, ki še ni dovolj dober. Tudi novi zakon o delu upravnih organov posveča celi dve poglavji prav temu odnosu. Predvsem pa se bo morala spremeniti miselnost upravnih delavcev. Upravni dela-

vec še vse prepogosto meni (in se obnaša), kot da je nad občanom. V upravi občine Center bomo skušali to stanje izboljšati z dodatnim izobraževanjem upravnih delavcev. Organizirali bomo tudi posebno upravno inšpekcijo, ki bo bedela nad delom upravnih organov, kar med drugim zahteva tudi nov zakon. Na ta način želimo obenem skrajšati čas, ko se rešujejo različne vloge in prošnje občanov. Poudarim pa naj, da so te kritične službe v Ljubljani skupne in da letijo kritike na naš predvsem zato, ker pač imajo svoj sedež pri nas v Kresiji.

● Pripravljanje novega občinskega odloka o novih (višjih) davkih občanov med delegati Centra ni povzročilo ravno navdušenja. Ali bodo davki previsoki?

ZDENE MALI: Denar, ki ga bomo zbrali z višjimi davki, bomo dejansko usmerili nazaj v gospodarstvo. Okrepili bomo intervencijski sklad za mleko, za meso, denar bo šel tudi za ceste in podobno. Tukaj se znova pojavi že znana dilema. Odločili smo se, da ne bomo več obremenjevali z višjimi prispevki delovnih organizacij, ko pa nekoliko višje obdavčimo osebne dohodke, pa naletimo na odpor pri ljudeh, ki sicer podpirajo takšno usmeritev.

MIROSLAV SAMARDŽIJA: Ob vprašanju novega odloka o davkih gre poudariti predvsem to, da je revolt med delegati, ko so sprejemali osnutek tega odloka, povzročil predvsem način, katerega smo se poslužili. Ob tem odloku smo dopustili premalo razprave, zmanjkalo nam je dejansko časa zanjo. Tu je izbil na plano znani defekt uprave in izvršnih svetov, ko se takšne stvari dolgo časa dogovarjajo in pretresajo na vseh mogočih sestankih.

O tehle novih davkih smo se recimo dogovarjali že od septembra, potem pa je prišel dokument pred delegate zadnji hip. Delegacije in konference delegacij so imele zato premalo časa za razpravo. Zaradi tega nenormalnega načina razprave (ki pa ga ne bi bilo treba) so se delegati najbolj razburili in priznati moramo, da so imeli prav. Delegatom moramo pustiti dovolj časa, da pretresejo takšne odločitve, preden se odločajo v občinski skupščini. Tu povzroča problem tudi premalo sposobna strokovna uprava. Tudi zaradi tega važni dokumenti zamujajo. Moramo pa priznati, da so osebni dohodki teh delavcev v primerjavi z gospodarstvom prenizki in zato novih kadrov ne moremo pritegniti. Vrsto delovnih mest zato zasedajo delavci s prenizko strokovno izobrazbo in znanjem.

M. K.

O dedku Mrazu

V zadnjih dneh poslavljajočega se leta smo v Ljubljani organizirali sprevod dedka Mraza, ki naj bi po mestnih ulicah v Centru razveseljeval naše najmlajše s svojim spremstvom in jim pripravil nepozabno doživetje. Sodelovalo je okrog 250 oseb od kmetov z Ježice, Vikrc, Zaloga, Ižanske in Litjske ceste, konjenikov in konjeniškega kluba iz Male vasi, učencev iz Logatca, godb iz Logatca, Litje in Vevč, pa do dramskih igralcev, predvsem pa otrok. Nekateri otroci so bili videti prav navdušeni, čeprav niso stisnili roke dedku Mrazu, niti jih ni požel. Zato smo se napotili po ulicah in povprašali občane, kako jim je bil dedek Mraz s spremstvom všeč. Ker majhni otroci niso posebno zahtevni, še manj pa kritični in zgovorni, smo spraševali odrasle, ki so si sprevod ogledali.

Boris Fišer: »Hčerka je že prevelika, da bi jo peljal na ogled, vendar sva ga kljub temu slučajno videla na Čopovi ulici. Veste, hči je rojena v Sarajevu in smo vsekozi živeli v mestu, zato jo je prevzelo spremstvo dedka Mraza na vozovih, saj voza praktično še nikoli ni videla, tako da je bilo kljub temu zanjo prijetno doživetje.«

Vitomira Bartol: »Samo da je bil, ta dedek Mraz, čeprav je bolj klavrn. Vsaj otroci so ga bili veseli, ker so še majhni in z malim zadovoljni. Treba pa bi bilo stvar malo poživiti in jo napraviti bolj privlačno.«

Dušanko in Romano Vrabec je kar lomilo od hihitanja, ko sta zvedeli, da bosta v časopisu.

»Gledali sva na Trgu revolucije in zelo nama je bilo všeč. Še posebno maske in figure: volk, pa jelen, tudi kočije s konji so bile lepe, pa ognjemet je bil krasen. Tudi v šoli nas je obiskal dedek Mraz in nam prinesel sladkarije in flomastre.«

Milka Petrovc: »Vsega nisem videla, a so mi povedale prijateljice in tudi moj vtis je, da je bilo vse nekam klavarno. Moralo bi biti veliko bolj veselo in živahno. Pa če pogledam, kako so silvestrovali starejši, ki jim je tudi manjkalo živahnosti. Vse je preveč enolično. Tudi na Gospodarskem razstavišču je vsako leto slabše. Nekakšne hiše strahov, kjer se spotikaš v temi in kaj ti ga še vem. Meni je bilo najbolj všeč na malem avtodromu in pa na vrtljaku oziroma v »avionih«, to pa za majhne otroke ni primerno.

Jelko smo imeli tudi doma in domači dedek Mraz je bil kar radodaren, še boljše pa je bilo v maminem podjetju, kjer so imeli otroci igrice.« je zaključila živahna in zgovorna najstnica.

Vesna Kos je bila bolj sramežljiva zadržana, pa je vseeno povedala sledeče:

»Dedek Mraz mi je bil všeč, še posebno, ker je bil na ladji. Tudi spremstvo na konjih in kočije so mi bile všeč. Kar dobro je bilo. Tudi doma sem imela jelko in nekaj daril sem dobila.«

Branka Dular: »Hčerkice nisem peljala v mesto, pač pa na Tabor, kjer je krajevna skupnost privedila za malčke igrice. Ta je trajala kar uro in pol in je bila nadvse primerna za otroke. Na koncu se je dedek Mraz le pokazal. Pa je bilo drugje, kot slišim, tudi mnogo slabše. Sicer smo glede tega postali tako skromni, da že nismo vajeni česa boljšega.«

V. K.

Olga Rosina ni bila navdušena nad fotografiranjem, zato pa je bila toliko bolj zgovorna.

»Morem reči, da je bilo takrat, ko sem še verjela v dedka Mraza, sprevod in drugo po Ljubljani veliko privlačnejše organizirano. Dedek Mraz je bil bolj ljudski in pristnejši. Spominjam se še, kako je hodil po vrhnem nadstropju hiše na Tromostovju, (kjer je danes »Ura-«) ter metal otrokom bombone in podobno. Najbolj pa se živo spominjam zmaja iz sprevoda, ki so mu letele iskre iz gobca. Danes pa, čeprav smo bogatejši in imamo več sredstev za ta namen, je vse skupaj precej brez domišljije irf pusto. Upajmo, da bo drugo leto boljše. Pač pa sem videla nekega »privatnega« dedka Mraza pred Namo, ki je bil mnogo bolj prisrčen in človeški.«

Jernej Pavšič se je ravno vračal z nakupovanja s svojim triletnim sinom.

»Sina sem seveda peljal dedku Mrazu, na obisk. Še kar v redu je bilo, vsekakor pa boljše kot lani. Žal je še vse premalo neposrednega stika z otroci, ki naj bi ga imel dedek Mraz in jim je morda preveč odtujen, do česar pride zaradi množičnosti. Tudi pravilni liki v sprevodu so se mi zdeli neustrezni. Bile so nekakšne figure iz različnih pravljič, ki pa jih otroci primerne starosti, ki še verjamejo v dedka Mraza, ne poznajo. Morda bi bilo treba narediti bolj popularne like. Tudi v podjetju smo imeli obisk dedka Mraza za najmlajše, združenega z igrice. Žal je bila igrica namenjena starejšim otrokom, za starostno skupino okoli 10 let in je bilo vdušje malce klavarno. Doma pa smo postavili jelko in dedek Mraz se je oglašil z darili.«

Zdenka Rakar: »Otroka sem peljala na ogled sprevoda in mislim, da bi bilo lahko veliko boljše. Vse se mi zdi tako za lase privlečeno, samo da je, pa mislimo, da smo s tem opravili. Vozovi in podobna šara po moje sploh ne paše v sprevod. Tudi figure iz pravljič, kakršne naj bi bile, otrokom ne pomenijo dosti, ker jih veliko ne poznajo. V službi smo privedli veliko lepše in zanimivejše praznovanje in vsi, še posebno otroci, so bili nadvse zadovoljni. Moramo se zavedati, da je danes standard že tolikšen, da otroku darila ne pomenijo prav posebno veliko in mu je doživetje, srečanje z dedkom Mrazom in spremstvom, mnogo pomembnejše.«